

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Svar paa en Snak som er lang nok

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 373. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_350-txt-shoot-idm216/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

end hvad det fulde afste, det nødde man vel til at indramme; nødde dertil, naar man troer, som de jo maa troe, der understøttede Værket, at jeg er ingen slet Skribent, og naar det er dienlydigt, som jeg tør sige det er, at hverken Tid eller Plid har jeg spæret. Hvorhan andre regne, raarer ikke mig, men, efter mine Tanker, kunde Vænder Guldb ei vederlægge mig den Del af min Krafts fuldeste Alder jeg da havde hjilbt, og vil man end mæne, at det kun er Enok, saa maatte jeg dog være lige utrokelig, aldenlind min Vinding i verkelig Hænjende er Mindes end Intet.

Jeg søger imidlertid lige saa lidt i denne som i nogen Hensende for en billig Efterverdens Dom, som er det eneste Jordstykke, Skribenten, der tjender sit Kalb, maa have for Die. I Vervidtheden af, at have med Glæde opbudet alle mine Kræfter, for at skærte Hædreneløbet sin Krønike saa dansk, saa livlig og sundig som muligt, kan jeg rolig overie deres Dom, der ei engang i de gamle Dages Aft, som fulde forene os, vil have Wedersmaal tilfølede med Danne-mærke Jolt. Med al den Opoffrelse der stod i min Naar, tjende jeg, vel i Stræbelighed, men derfor ei uden Kræft, mit elskede Hædreneløbet paa den eneste Naade, det da vilde tjenes af mig, og nu foragte man kun, om man vil, min Skriv paa Danne-mærke Aker! Det var hvad jeg havde.

N. F. S. Grundtvig.

No. 16 af Skilderiet har En med ædel Varme atter tolt Hædens Sag mod Menneskets kund altes ofte utaknemmelige, for ikke at sige, uamenestlige Forhold mod samme *). Har fortæller, efter at have omtalt to engelske Heste, der ere

blevne seramte ved deres utroelige Hurtighed i at løse, at den afdøde Grev Rankau og en engelsk Kløbmand indhylt et Vedbemaal om, hvo af dem der inden 5 Minuters Forløb kunde ride hest omkring Kjøbenhavn's Hærfælled, og at Kløbmanden vandt ved første Vedbemaal paa sin engelske Hest, men at ved næste vandt derimod Rankau, der ved Hællens omkring, i noget over 4 Minu-ter paa en løst Hest, ligesom og, at en anden blandede de tilsteværende Hørttere naade paa en lille hollandsk Hest Naalet væsten i ligesaa kort Tid.

I denne Anledning maa jeg bringe i Erindring, at ved det sidste og stærke offentlige Vedbødeløst tilhest paa samme Hærfælled d. 16 Octbr. 1771, hvor det Kongelige Hærføb var tilstede, vandt min Hærbroder, den berømteste Selveier-bonde af Gjentofte, Jacob Dentien paa en 15 Aar gammel hollandsk Vænderhest, som han i sammes 10de Aar havde kjøbt for 10 Rdlr., de 500 Rdlr., der vare den udlatte Pris, for den, der snarest omred bemeldte Hæll 3 Gange. Jeg veed ikke rettere, end at den Tid, hvort denne Hest de 3 Gange omløb Hællens, blev anslaaet til 11 Minuter, eller til 3½ Minuter for hver Gang, og fortjener isaafald, med Hensyn til dens Længere og hurtigere Løb, til dens Alder, og dens Stilling som Plovehest, at omtales fremfor de i anledning af det Rankauske Vedbødeløst omtalte. Hvad vilde denne danske Hest, om den var afrettet og blot brugt som Ridehest, i sine yngre Aar kunne have præsteret. Angvelsen af Hærføllens Perisberi mindes jeg ikke; men samme maatte hændes for hvem det kunde interessere at vide, har var de hurtigsløbende danske Heste ere istand til at naae de engelske, blandede hvilke den berømteste Rankau kunde tilbagelægge 82½ Fod i 1 Sekunde, og altsaa have løbet flere Gange hurtigere end Vinden, hurtigere end Stormen, der regnes at gennemfare 30—60 Fod i 1 Sekunde, og ligesaa

*) Blant saa mange Andre, har, som der hændt, Professor Smith, forlangt Indførelse af et alene Hædens, men og surligt Døds Rettigheder i sin hollandske Bog. Det Same har Kammeraad Just siden gjort i flere af sine almenningtætte Skrifter, blant hvilke

hans Naturhistorie isar ikke børde savnes i nogen Skole. Ogsaa har jeg selv i dette Emne gdet min Skriv i min Ophællige Fremset og Sprogfællings 1ste Del, S. 890—904, hvor Tølen er om Menneskets Rettigheder og Pligter ihensende til Dyrene.

